

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 99: Forslag til lov om ændring af statsskatteloven, ligningsloven og andre skattelove. (Ændrede regler om skattefri rejsegodtgørelse og ligestilling mellem personer, der udfører offentligt hverv, og ansatte i private virksomheder samt ændring af 60-dages-reglen for befordringsgodtgørelse).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 29/11 96).

Sammen med denne sag foretoges:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 100: Forslag til lov om ændring af ligningsloven og statsskatteloven. (Ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser, ophævelse af Ligningsrådets kompetence til at fastsætte skattefrie godtgørelser og indførelse af ens satser for skattefrie godtgørelser).

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 28/11 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Fremskridtspartiet foreslår, at bestemmelsen i ligningslovens § 9, stk. 5, ændres, således at der fastsættes satser for udokumenteret rejsegodtgørelse eller fradrag direkte i loven.

Satserne skal gælde for alle, og Ligningsrådets rolle som den instans, der fastsætter satserne, skal helt ophøre. Da satserne skal gælde for alle, foreslås det samtidig, at bestemmelserne i statsskattelovens § 5, litra D, og ligningslovens § 9, stk. 8 og 9, også ophæves, således at offentligt ansatte og andre, der udfører et offentligt hverv, også bliver omfattet af reglerne i ligningslovens § 9, stk. 5.

Jeg burde måske være glad for Fremskridtspartiets forsøg på at hjælpe på et område, som vi i ministeriet har arbejdet indgående med i hvert fald i det sidste halve års tid og med bistand både fra andre ministerier og arbejdsmarkedets parter såvel på lønmodtager- som på arbejdsgiversiden.

Som et resultat af dette arbejde har jeg netop fremsat lovforslag nr. L 99, som jeg klart foretrækker frem for Fremskridtspartiets forslag.

Formålet med rejsegodtgørelse eller fradrag har hidtil været at give mulighed for uden at samle bilag at opnå en rimelig godtgørelse for de merudgifter, man får, når man er på rejse.

Dette forudsætter for det første, at man kan se, hvornår der er mulighed for at få godtgørelse. Det kan man ikke i Fremskridtspartiets forslag. Det fremgår ikke af forslaget, om rejsen altid skal ses i forhold til et andet arbejdssted.

I forslaget tages der heller ikke hensyn til, at merudgifter ved en rejse altid er størst i begyndelsen, indtil man har tilpasset sig forholdene på det pågældende sted. Efter forslaget kan man være på rejse i evig tid til samme sats og uafhængigt af, hvor rejsen går hen, når bortses fra Danmark. Der tages ikke hensyn til, at der kan være forskelligt omkostningsniveau i de forskellige lande, og at også andre forhold kan have en skiftende betydning for udgifternes størrelse.

Man tager heller ikke hensyn til, at nogle grupper er tilgodeset i forvejen, f.eks. i kraft af andre særlige fradrag, eller at de i praksis ikke har særlige udgifter, men får alt betalt på rejsen.

Man skaber ikke ligestilling ved at give samme fradrag til alle. Der bliver kun ligestilling, hvis personer med ensartede forhold behandles ens. Hvis forslaget blev gennemført, ville det sikkert være overordentlig lukrativt for nogle, men en forringelse for andre.

De lovfæstede satser ville være ensbetydende med et meget ufleksibelt system. Den foreslåede ændring af formuleringen af § 9, stk. 5, medfører, at Ligningsrådets mulighed for at fastsætte satser for befordringsgodtgørelse efter § 9 B ophører, uden at der fastsættes en sats direkte i loven. Jeg går ud fra, at dette er en uheldig bivirkning af forslaget og ikke et bevidst forsøg på at genere lønmodtagere med skiftende arbejdspladser, som er berettiget til befordringsgodtgørelse efter den såkaldte 60-dages-regel.

Fremskridtspartiets lovforslag er ugennemtænkt og unuanceret og urimeligt i en række af sine konsekvenser. Regeringen kan ikke støtte det.

Jacob Buksti (S):

Jeg må sige, at man kan opleve meget i dansk politik, og ofte overgår virkeligheden fantasien med flere længder.

Nu har vi i mange år kunnet høre såkaldte ansvarlige borgerlige politikere med bekymret stemmeføring advare mod lønstigninger og stigninger i overførselsindkomsterne, vi har